

Universitätsbibliothek Paderborn

Epitome Tribvnalis Sacramentalis Reverendissimi Patris Petri Marchantii

Zurmöllen, Heinrich Neuhusii, 1677

Art. 5. De obligatione Christiani ad eliciendum actu[m] spei & peccatis ipsi oppositis

urn:nbn:de:hbz:466:1-9734

De Hierarchia Ecclesiastica. 189
sternunt. Videant qui proles suas ad partes hæreticorum educandas transmittunt, prætextu studiorum, mercaturæ, &c. quod pauci incorrupti redeant.

5. Ex his lequitur quod Fautores, Receptores, Defensores, Hareticorum in causa Haresis, jure Divino naturali peccent mortaliter, jure autem Ecclesiastico incurrant Excommunicationem in Bulla coena Domini expressam, tales enim censentur consentire Haretico in causa Haresis, & corum erroribus savere.

Articulus Quintus.

De obligatione Christiani ad eliciendum actum spei & peccatis ipsi oppositis.

Secundario vero: promissiones Divinas & media à Deo ordinata ad Beatitudinem consequendam, Continet autem plura in

11-

(a-

de

ım

0-

: &

est

-שור

is,

on-

CU-

10-

12-

)i-

ula

fe

ti-

bi-

ul-

111-

idi

211-

ibi

er-

ta

17

ri

tu

te

et

m

m

fu

ex

tu

tra

rit

ve

ill

tiv

re

au

po

tio

en

co

8

le præcepta partialia ad peccatum mortale ex natura sua obligantia. Præceptum enim spei, partimest affirmativum: duo continens sub se præcepta, primum quo præcipit cuilibet Adulto actum spei elicere. Secundum est sugere positive ea quæ Beatitudini repugnant, est que suga illa estectus timoris filialis, quo quis ex affectu siliali, continet se ab omni peccato: quia peccatum peo displicet. Partimetiam præceptu spei est negativum: puo etiam continens præcepta, alterum prohibens desperationem de salute æterna consequenda: alterum prohibens præsumptionem de Beatitudine.

2. Præceptum vero assirmativum eliciendi actum spei, obligat sub peccato mortali: 1. Quotiescunque homo gravi tentatione desperationis assigitur. 2. Quádo tenetur per actum contritionis velattritionis justificari: quia actus spei sormaliter vel virtualiter, in contritione velattritione includitur, debent enim illajunctam habere spem veniæ. 3. Toties tenetur quis virtualiter vel sormaliter elicere actum

De Hierarchia Ecclesiastica. actum Timoris Domini sub peccato mortali: quoties imminet periculum proxi-

mum peccandi. Quia quoties imminet periculum proximum peccandi, toties tenetur homo cavere peccatum, non cavet au-

tem nisi aliquo timore sit perculsus, timor

enim ex natura sua, est mali fuga.

3. Desperatio est abjectio voluntaria omnis spei consequendi Beatitudinem, vel media sufficientia ad illam: estq; ex natura sua peccatum mortale gravissimum: & sisit ex diffidentia misericordia Dei, est peccatum contra Spiritum Sanctum, Quia contradicit Bonitati & Misericordia, que Spiritui Sancto specialiter appropriantur. Qui vero desperat ex co quod arbitretur Deum illum salvare non posse aut nolle, aut positive illum absque peccatorum prævisione reprobasse, aut peccata irremissibilia esse, aut suam malitiam Dei gratia vinci non posse; præter peccatum mortale desperationis, crimen Hæreseos incurrit. Omnes enim illæ propositiones, sunt Hæreticæ & contra fidem. Qui vero ex gravi laborum & tribulationum impatientia, ac despera-

tione

rtale enim onti-

ræci-Se-

eatiectus

liali,

accaeptű

nens atio-

alte-Bea-

r eli-

cato gravi Quá-

elatrma-

elatjun-

enecere

tum

Tractatus Primus, 190 tione divini auxilij, mortem sibi optat& infert, peccat desperationis peccato mortali, quæ non tantum peccatum mortale est: Sed etiam multorum peccatorum radix & causa: fit enim, quod qui desperat de misericordia Dei, se tradat omnibus peccatis absque ullo fræno, hinc in furta, latrocinia, libidines, horribiles, Homicidia, peccatores devoluentur, & ut plurimum sibilaqueo, aut aliis modis vitam adimunt, Talis vero desperatio, qua desperatde propria virtute, ex consideratione sue infirmi. tatis, peccatorum frequentis lapsus, sidivine misericordiæ spem non excludatipeccatum non est: Sed frequenter est melio. ris vitæincentivum. Fit enim ut homode se & omnibus viribus suis desperans, in solam Dei Misericordiam animum convertat, cum spe in unum Deum, qui illum Salvare potest. Et hæc est vera Christiani hominis spes & sanctissima virtus, quahominem falvat. 4. Magna etiam est distinctio inter

4. Magna etiam est distinctio inter tentationes Dæmonis & tædia vitæ, tristitias, desolationes extremas, quæ quibus

dam

dan

lan

tur

mo

qui

dan

illi

un

ftr

ter

Ma

ali

eft

tuc

alia

me

tis.

tus

pri

ve

tal

Cr

qu

pe

De Hierarchia Ecclesiastica. 101 dam accidunt ex atra Bili & humore Melancholico prædominante, unde causantur funestæ imaginationes, quibus sibi mortem inferre proponunt, & etiam aliquando inferunt: tædia enim illa funt quædam Mania & species amentia, & effectus illi ex perturbatione judicij procedunt, unde tales juvandi sunt arte medica, induftria & præventione: & si quandoq; mortem sibi inferant, non desperationi, sed Maniæ, actus ille imputandus est, nisi aliud aliunde constet.

5. Præsumptio pro ut spei opponitur est actus voluntatis proponentis, ad Beatitudinem, peccatorum remissionem, aut alia dona supernaturalia pervenire, absque medijs, ad illa obtinenda à Deo constitutis. Ex quo sequitur; quod quicunq; Adultus presumit, se absque ullis meritis &propria cooperatione ad Beatitudinem pervenire posse, presumptionis peccato, mortaliter peccet & Hæreticus sit. Deinde qui credit tantam esse Dei misericordiam, ut quantumcunque peccet, aut in peccato perseveret, modo fidem Catholicam reti-Tries

neat

t&

-10

ale

ra-

t de

ec-

, la-

dia,

num

unt.

1010

mi-

i di-

pec-

elio.

o de

s, in

:011-

lum

tiani

ho-

inter

risti-

bus

dam

Tractatus Primus, 192 neat, tamdiu remissionem peccatorum, lu virtute suæ fidei recepturum, & infallibilite ter salvandum: præsumptionis Divinemi. sericordia & Haresis crimen simulincur, m rit: qui vero auxilium, misericordiam, gradi D tiam vel effectum quemcung; à Deo certo exfpectat medijs inordinatis, exclusis & VE contemptis medijs Ordinatis, peccat mortu qu taliter & Deum tentare cognoscitur. Demum præsumptio de divina misericordia, VE ex quatenus aufert rigorem divinæ justitiæ, fu vel claudit viam ad gratiam, vel peccato 91 habenas laxat, est peccatum in Spir. S. Articulus Sextus. De obligatione Hominis ad Dilectionem ei Dei & peccatis ipsi oppositis. Atur præceptum Charitatis, obli İn gans hominem sub peccato morof tali ad amandum Deum, cujus totalis lub. stantia est: ut actus Dilectionis Dei excluga de dat omnem actum contrarium, vero amo. ri Dei: id est ut nihil supra Deum, nihil æqualiter Deo diligatur, sed voluntas feratur in Deum ut supremum bonum, cui nullum